

РЕШЕНИЕ

№ 111

гр. Кюстендил, 27.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калин К. В.

при участието на секретаря ИРЕНА АНДР. АЛЕКСАНДРОВА
като разглежда докладваното от Калин К. В. Гражданско дело №
20221520102162 по описа за 2022 година

Образувано е по искова молба с вх. №10559/28.11.2022 г., депозирана от “ЙЕТТЕЛ България“ ЕАД, с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Младост“, ж. к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6, чрез адв. В. Г., против Д. В. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр.*****, ж. к. *****, бл. ***.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, ответникът е депозирал писмен отговор чрез упълномощения от назначения му особен представител – адв. А..

В исковата молба се твърди, че срещу ответника било образувано ч. гр. д. № 392/2022 г. на КРС, в хода на което била издадена заповед за изпълнение на парично задължение. Същата била връчена на длъжника в условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК, което обусловило интереса за ищцовото дружество да установи вземането си по исков път.

Сочи се, че ответникът бил абонат на ответното дружество. На 23.05.2018 г. бил сключен между страните договор за мобилни услуги за предпочетен номер ***** с посочена абонаментна програма, с краен срок за действие до 23.05.2020 г.

Сключено било Допълнително споразумение от 25.06.2019 г., както и Договор за лизинг от същата дата, по силата на който му било предоставено мобилно устройство Samsung galaxy j5 Dual Black с посочени в същия параметри за издължаване, за който получил отстъпка в цената му, която била в размер на 161, 14 лв.

На 07.10.2019 г. бил сключен договор за лизинг за аксесоари с месечна вноска в размер на 1, 92 лв. за 23 месеца.

На 25.06.2019 г. бил сключен нов договор за мобилни услуги между

страните със срок на действие 24 месеца - до 25.06.2021 г., а след това и допълнително споразумение от 07.10.2019 г., действащо до 07.10.2021 г. Към допълнителното споразумение бил сключен и договор за лизинг от 25.06.2019 г., за който получил устройство Huawei Y5 2019 dual Brown, за което ответникът се задължил да заплати 23 месечни вноски в размер на 10, 59 лв. всяка. За последното получил отстъпка в размер на 125, 74 лв.

За потребените от абоната-ответник услуги за периода 25.09.2019 г. до дата 24.01.2020 г. ЙЕТТЕЛ издал:

- Фактура №7295762439/25.10.2019 г. за отчетния период на потребление от 25.09.2019 г. - 24.10.2019 г. с дължима стойност за плащане в размер на 198, 49лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги.

Дължимата сума била платима в срок 09.11.2019 г.

Фактура №7297061614/25.11.2019 г. за отчетния период на потребление от 25.10.2019 г. - 24.11.2019 г. с дължима стойност за плащане в размер на 94, 00лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги.

Дължимата сума е платима в срок 10.12.2019 г.

- Фактура №7298375898/25.12.2019 г. за отчетния период на потребление от 25.11.2019 г. - 24.12.2019 г. с дължима стойност за плащане в размер на 72, 09лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги.

Дължимата сума е платима в срок 09.01.2020 г.

Кредитно известие фактура №*****/25.01.2020г. за отчетния период на потребление от 25.12.2019г.-24.01.2020 г. с което е редуцирана дължимата сума с 17, 04 лв., като били начислени и лизинговите вноски в размер а 21, 00 лв., начислена е застраховка в размер на 2, 99 лв. при което задължението възлизало в размер на 371, 55 /триста седемдесет и един лв. и 55 ст./лв.

Поради неплащане на задълженията ЙЕТТЕЛ прекратил едностранно индивидуалните договори на ответника Д. В. Т. за ползваните абонаменти и е издал крайна фактура №7301059612/25.02.2020 г.

Освен това неизпълнението на ответника обусловило начисляване на неустойка в размер на 343, 95 лв. – три месечни абонаментни такси на използваната програма за всеки номер.

Дължимите месечните вноски за предоставеното на абоната мобилно устройство - HUAWEI Y5 2019 Dual Brown и за SAMSUNG Galaxy J5 Dual били обявени за предсрочно изискуеми, а към момента на подаване на заявлението, съответно към дата на подаване на исковата молба, всички лизингови вноски били падежирали, а лизинговите вноски са станали предсрочно изискуеми.

Предвид гореизложеното се поддържа искане за постановяване на съдебно решение, с което да се признае за установено в отношенията между страните, че Д. В. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, ж.к. *****, бл. ***, дължи и следва да заплати на "ЙЕТТЕЛ България" ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Младост“ 4, Бизнес Парк София, сграда 6, с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД сумите, както следва: 371, 55 лв. – дължими месечни абонаментни такси за мобилни услуги за периода 25.09.2019 г. – 24.01.2020 г., ведно със законна лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на сумата, сума в размер на 394, 53 лв. – дължими лизингови вноски, както и сума в размер на 343, 95 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на договори за мобилни

услуги.

Претендират се разноските в производството.

Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор чрез назначения му особен представител адв. Р. А.. Ответникът намира, че не са представени годни доказателства установяващи по основание и размер съществуващи задължения на Т.. Липсвали доказателства за облигационна обвързаност между страните. Вземанията не били изискуеми, претенцията на ищцовото дружество била неясно формулирана. Неустойката противоречала на закона и добрите нрави, както и нищожна по смисъла на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД. С неустойката ищецът щял да се обогати, без да предостави никаква насрещна облага, липсвала и покана до ответника за заплащането ѝ. Оспорват се всички твърдения на ищцовото дружество. Заявява се искане всички претенции да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

В съдебно заседание, ищцовото дружество не изпраща представител, но с нарочна молба поддържа претенциите си. Ответникът редовно призован не се явява, представлява се от особения си представител - адв. А..

Районен съд - Кюстендил, след като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

От представения по делото Договор за мобилни услуги от 23.05.2018 г. за предпочетен номер ***** е видно, че страните се намирали в договорна обвързаност, считано от посочената дата, по силата на която ответникът имал право да ползва услугите на оператора за посочения номер при избран абонаментен план. На 25.06.2019 г. е сключен нов договор между същите страни при уговорена такса от 19, 99 лв. Ответникът е сключил и договор за лизинг, с който е получил мобилно устройство „Samsung galaxy j5“ с месечна такса за него в размер на 8, 49 лв. С оглед сключения договор за мобилни услуги ответникът получил отстъпка от цената на мобилното устройство в размер на 161, 14 лв.

На 25.06.2019 г. е сключен нов договор за мобилни услуги между същите страни с предпочетен номер *****, с такса в размер на 26, 99 лв. Сключено е и ново споразумение на 07.10.2019 г., с уговорен абонаментен план 21, 99 лв. Налице е и договор за лизинг от 25.06.2019 г., по който ответникът е получил мобилно устройство “Huawei y5 2019” с такса за последното в размер на 10, 59 лв. С оглед сключения договор за мобилни услуги ответникът получил отстъпка от цената на мобилното устройство в размер на 125, 74 лв.

От представената по делото декларация-съгласие към посочените договори се установява, че ответникът е декларираше получаване на екземпляр от Общите условия на оператора, както и че му е предоставена информацията

по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита на потребителите. В тази връзка са представени и процесните общи условия по делото.

Съгласно чл. 4 от договора за лизинг, лизингополучателят е декларирал с подписването на договора, че е получил устройството, предмет на договора, във вид, годен за употреба и функциониращ изрядно съгласно техническите му характеристики.

За дължимите от ответника суми за потребени мобилни услуги, такси, лизингови вноски и неустойки за предсрочно прекратени договори са приложени заверено копие от фактури

Съобразявайки посоченото, съдът установи следното от правна страна:

По допустимостта на исковете:

Производството по чл. 422 от ГПК, вр. с чл. 415 ГПК е пряко обвързано със заповедното. Тази пряка обвързаност произтича от обстоятелството, че искът по чл. 422 от ГПК се счита за предявен от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като целта на исковото производство е да се установи вземането на ищеца от ответника - длъжник, така, както същото е заявено в заявлението и съответно в издадената заповед за изпълнение. Тази идентичност е процесуална предпоставка за допустимост, за наличието на която съдът следи служебно. В конкретния случай сочената идентичност между страните и предмета е налице, установителните искове са предявени в законоустановения за това срок, поради което съдът приема, че са допустими и съдът следва да се произнесе по тяхната основателност.

По делото е назначена и приета, като обективно изготвена, съдебно-счетоводна експертиза с вх. №243/08.01.2024 г. от в. л. М. В.. Съгласно заключението на в. л. задълженията на ответника са 278, 58 лв. за мобилни услуги, 84 лв. и още 394, 53 лв. за лизингови вноски, 8, 97 лв. за застраховка и 343,95 лв. – неустойки.

По основателността на исковете:

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 228 от ЗЕС.

Основателността на предявените при условията на обективно кумулативно съединяване искове за установяване задължението на ответника да заплати стойността на месечни абонаментни такси за потребени далекосъобщителни услуги се обуславя от предпоставките: валидно възникнало между страните правоотношение, елемент от съдържанието на

което е задължение за заплащане на определена парична сума, настъпил падеж на това задължение и неизпълнение от страна на задълженото лице.

Представените и подписани от страните по делото договори за мобилни услуги и допълнителни споразумения към тях установяват юридически факти, породили облигационните правоотношения между същите. Правоотношенията са срочни, поради което и за процесния период страните са се намирали в договорна обвързаност. Съгласенията включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на предоставените и използвани услуги. Видно от положения от ответника подпис върху представените по делото декларации-съгласие, същият е декларирал, че е получил подписан екземпляр от Общите условия, което показва, че е запознат със съдържанието им и е съгласен с условия по тях.

За да е налице задължение за ответника да заплати стойността на далекосъобщителните услуги, ищецът следва да установи, че ги е предоставил на потребителя-ответник за процесния период. Представените от ищеца по делото фактури не съставляват писмени доказателства за посочените по-горе релевантни за иска обстоятелства, а именно предоставяне от ищеца на договорените електронни услуги за исковия период, доколкото съставляват едностранно издадени от ищеца - оператор частни свидетелстващи документи, които не се ползват с обвързваща материална доказателствена сила за установените в тях факти, съответно не доказват получаването на услугата от ответника, нито изправността на ищеца като страна по облигационните отношения.

Ответникът не спори срещу твърденията на ищеца, че за съответните периоди потребителят е имал възможност да използва мобилната мрежа на оператора. Следва да се отчете фактът, че дължимостта на претендираните суми са за неплатен месечен абонамент за осигуряване на достъп до услугите, за които е сключен индивидуалния договор, в размери, съобразно избора от потребителя абонаментен план и дължимостта им не зависи от генерирания трафик за съответния период. Съгласно т. 23, б. „Б“ от Общите условия на мобилния оператор, изрично приети от ответника, дължимият месечен абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуалния договор, т. е. ежемесечната такса се дължи по силата на самия договор между страните. Предоставянето на мобилен номер по всеки от сключените договори за мобилни услуги пък служи за идентификация на отделния абонат на оператора, ползващ мрежата му, т. е. съответният индивидуален номер се предоставя с цел достъп до мобилната мрежа. Дължимостта на месечните такси се дължи независимо от реалното потребление на услугите по предоставения абонамент, поради което възражението на ответника в противоположна насока се явява неоснователно и същият е следвало да заплаща доброволно, в срок и размер, дължимите такси, задължението за които е придобила с подписването на процесните договори за мобилни услуги.

Видно е от представените частни писмени доказателства /фактури/, че начислението на такси е за предоставена услуга, индивидуален номер и период, през който операторът е предоставил на абоната мрежата си. Така, независимо дали ответникът реално е използвал предоставените му услуги по сключения договор, той дължи месечни абонаментни такси. С оглед приетото от съда заключение по назначената съдебно-счетоводна експертиза, то съдът намира за основателна и доказана претенцията за неплатени абонаментни такси за потребление на мобилни услуги за периода 25.09.2019г. до 24.01.2020 г. **в размер на 278, 58 лв., като разликата над тази сума до пълната претенция от 371, 55 лв. ще бъде отхвърлена.**

Независимо дали ответникът реално е използвал предоставените му услуги по сключените договори, той дължи месечни абонаментни такси. По делото не са ангажираха доказателства за осъществено заплащане на сумите по фактурите, поради което твърдяното от ищеца неизпълнение от ответника на задължението му за плащане цената на месечните абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по сключения договор за мобилни услуги за процесния период в посочения размер следва да се приеме за установено.

Като законна последица от горното, върху уважения размер на претенцията следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – **18.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.**

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 345, ал. 1 от ТЗ.

При така разпределената доказателствена тежест, ищецът не ангажира доказателства, от които да е видно, че процесните договори са били прекратени предсрочно.

Договорът съдържа уговорка, че ответникът има право да придобие собствеността върху предоставеното устройство по силата на изричен договор за изкупуване, подписан най-малко 10 дни преди изтичане на срока на договора. В чл. 4 от договорите за лизинг е инкорпориран приемо-предавателен протокол за устройството, от което се налага извода, че същият е предаден на ответника на датата на подписване на договорите във вид, годен за употреба, функциониращи изрядно в съответствие с договорените технически характеристики, както и окомплектовани, включително с гаранционна карта към тях. С оглед изложеното съдът прави извод, че ищцовото дружество е изпълнило задълженията си на лизингодател, като е предоставило за временно ползване на ответника лизинговите вещи.

Съобразно изложеното в исковата молба, ищецът претендира сума, представляваща незаплатени лизингови вноски, чиято изискуемост е настъпила съгласно чл. 12, ал. 2 от Общите условия към договора за лизинг,

поради неизпълнение на задълженията на ответника по договора. Съгласно чл. 12, ал. 2 от Общите условия към договора за лизинг месечните вноски и другите дължими плащания стават предсрочно изискуеми в случай на прекратяване на договора за предоставяне на мобилни и/или фиксирани услуги, сключен от лизингополучателя, както и в случай на забава в плащане на дължими съгласно тези договори плащания. Видно от първата алинея на същия чл. 12 от ОУ при неизпълнение на задълженията на лизингополучателя за плащане, лизингодателят разполага с няколко възможности, включително да обяви месечните вноски за предсрочно изискуеми. Това налага изводът, че в предвидената в общите условия предсрочна изискуемост не настъпва автоматично, а следва да бъде обявена на лизингополучателя. В настоящия случай липсват данни за връчване на покана за доброволно плащане, както и изобщо за изпращането ѝ. Поради това се налага изводът, че предсрочната изискуемост на лизинговите вноски не е обявена на лизингополучателя по предвидения за това законов ред.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение 8/2017 г. по тълк. дело № 8 по описа за 2017 г. на ОСГТК на ВКС е допустимо предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост да бъде уважен само за вноските с настъпил падеж, ако предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ. Тези разрешения следва да намерят приложение и по отношение на обявяването на предсрочната изискуемост на вноските по настоящите договори за лизинг, доколкото правната им уредба е сходна с тази по договорите за банков кредит. Същевременно, с оглед чл. 3, ал. 3 от ЗПК разпоредбите на закона се прилагат и за договорите за наем или лизинг, при които се предвижда възможност за закупуване на стоката - предмет на договора, а такава възможност е договорена от страните в чл. 1, ал. 2 от процесния договор за лизинг. Следователно, въпреки че не е обявена предсрочната изискуемост на лизинговите вноски, в настоящото производство трябва да се изследва по отношение на кои от тях е настъпил падежът за плащане и съответно исковете по чл. 422 от ГПК по повод същите биха се явили основателни. Срокът на договорите за лизинг е 23 месеца, считано от датата на подписването им, поради което падежът на последната лизингова вноска по договор за лизинг от 23.12.2019 г. съобразно инкорпорирания в договора погасителен план е настъпил на 23.11.2021 г.

Изложеното налага извод, че падежът на всички вноски **и по двата договора за лизинг** е настъпил **към датата на приключване на устните състезания в настоящото производство**. Следователно за ответника е възникнало задължението да заплати предвидените в договора остатъчни месечни лизингови вноски в претендирания размер от **394, 53 лв.**, съответно така предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД.

В сключените между ищеца и ответника договори е предвидена дължима от абоната неустойка, в случай на прекратяване на договора по вина или по инициатива на потребителя или при неизпълнение на задълженията му.

В случая ищецът твърди, че е имал правото да прекрати всеки договор с ответника на основание чл. 19б, б. "в" от Общите условия, според която разпоредба „Теленор България“ ЕАД има право едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, когато потребителят не е платил дължимите суми след изтичането на сроковете за плащане по индивидуалния договор, съответно по тези Общи условия.

Така цитираната разпоредба, сочена от ищеца като основание за едностранно прекратяване на договора с ответницата, съдът намира, че следва да се съотнесе към разпоредбата на чл. 19а от Общите условия, в която разпоредба също се урежда едностранно прекратяване на срочен или безсрочен договор с „Теленор България“ ЕАД, но по инициатива на абоната, които има право да направи това с писмено едномесечно предизвестие до Теленор.

Това обстоятелство, разгледано и във връзка с липсата на предвиден ред за прекратяване на договора при виновно неизпълнение на задълженията на потребителя /чл. 20а, ал. 2 от ЗЗД/, предвидени в специалния закон /Закона за електронните съобщения/ и договорите между страните, включително Общите условия, мотивират съда да приеме приложение на разпоредбата на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД - че двустранният договор следва да бъде развален /т. е. прекратен/ с едностранно волеизявление на изправната страна /кредитора/, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, в писмена форма /тъй като процесните договори са сключени в писмена форма/, че след изтичането на срока ще прекрати договора.

От разпоредбата на чл. 87, ал. 2 от ЗЗД става ясно, че предупреждението, че договорът ще бъде развален следва да е ясно и недвусмислено заявено, в писмена форма и достигнало до ответницата. В случая ищецът изобщо не твърди да е отправял писмено предизвестие до ответницата, но намира, че с предприетите фактически действия по преустановяване на предоставянето на мобилна услуга /чрез ограничаване на изходящите и входящите обаждания на абоната/ е пристъпил към прекратяване на договорното правоотношение. Съгласно разпоредба на чл. 31а от Общите условия, според която норма „Теленор се задължава предварително и по подходящ начин /чрез кратко тестово съобщение - смс, писмо с обратна разписка, записващ се телефонен разговор, писмо по електронната поща на посочен от абоната електронен адрес за контакти, чрез писмо, доставено с куриер и др./ да информира абоната, че ще предприеме

действия по извънсъдебно събиране на негови неплатени парични задължения, включително и когато за целта ще се ползват услугите на трети лица/ кредитни бюра, агенции за събиране на вземания и др./. Информацията по предходното изречение задължително съдържа и данни за точния размер на претендираните парични вземания, за основанието, от което произтичат, както и за третото лице, което ще събира вземането.

Тази формулировка е ясна и не се нуждае от тълкуване по смисъла на чл. 20 от ЗЗД, поради което от нея буквално следва, че едва след като ответника не плати доброволно задълженията, посочени в поканата в дадения ѝ срок, ищецът ще пристъпи към описаните по-горе действия - ще прекрати договора и ще начисли неустойка. На основание чл. 87, ал. 1 от ЗЗД това последващо прекратяване обаче следва да стане с ново волеизявление на ищеца до ответника. Данни или дори твърдения, че това е станало до подаването на заявлението по чл. 410 ГПК по делото няма.

Изложеното е достатъчно, за да се приеме, че ищецът не е упражнил надлежно правото си да прекрати договора поради виновно неизпълнение на ответника на задълженията ѝ да заплати процесните фактури, поради което не е възникнало правото му да получи уговорените в договора неустойки в **общ размер на 343, 95 лв.**

По разноските:

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски, както в исковото, така и в заповедното производство /т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г., постановено по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК, на ВКС/ се явява основателна, съобразно уважената част от исковите. В исковото производство ищецът е доказал извършването на разноски в общ размер на 1767 лв. / виж списък за разноски по чл. 80 от ГПК и депозит за вещо лице в пълния му размер/ - за държавна такса, възнаграждение за особен представител, възнаграждение за вещо лице, възнаграждение за процесуалния представител на ищцовото дружество, както и още 205 лв. в заповедното производство – по ч. гр. д. №392/2022 г. по описа на КРС, сторени за адвокатско възнаграждение и платена държавна такса.

С оглед уважената част от исковите претенции, то съдът ще осъди ответника да плати на ищеца сума в размер на 1 071, 49 лв. – разноски в исковото производство, както и 124, 31 лв. – разноски в заповедното производство.

Разноски в полза на ответника не се следват, тъй като същият не е сторил такива, представляван е от особен представител.

Ищцовото дружество следва да бъде осъден по реда на чл. 77 от ГПК за сумата от 140 лв. – невнесен депозит за възнаграждение на вещо лице /виж протокол от съдебно заседание от 16.01.2024 г./.

По обжалваемостта:

Настоящият съдебен акт подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му чрез Районен съд - Кюстендил пред Окръжен съд – Кюстендил.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Д. В. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, ж. к. *****, бл.***, **дължи на „Йеттел България“ ЕАД** /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, сума в общ размер на **278, 58 лв. /двеста седемдесет и осем лева и 58 ст./** - задължения за периода 25.09.2019 г. до 24.01.2020 г. за месечни абонаментни такси и такси за потребление на мобилни услуги по Договор за мобилни услуги от 23.05.2018 г. за предпочетен номер *****, и Договор от 25.06.2019 г. за мобилни услуги с предпочетен номер*****, ведно със законна лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – 18.01.2022 г., до окончателното изплащане на сумата, за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 392/2022 г. по описа на Районен съд – Кюстендил, **като отхвърля иска за разликата** над уважената част до пълната претенция от 371, 55 лв., като неоснователен.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Д. В. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, ж. к.*****, бл. ***, **дължи на „Йеттел България“ ЕАД** /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, сума в общ размер на **394, 53 лв. /триста деветдесет и четири лева и 53 ст./** - дължими лизингови вноски по Договор за лизинг сключен на 07.10.2019 г. /по който са предоставени и базови аксесоари/, с който е предоставено мобилно устройство „Huawei Y5 2019” и по Договор за лизинг сключен на 25.06.2019 г., с който е предоставено мобилно устройство „Samsung galaxy j5“, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 18.01.2022 г., до окончателното изплащането на задължението, за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 392/2022 г. по описа на Районен съд - Кюстендил.

ОТХВЪРЛЯ, поради неоснователност, исковете с правно основание чл. 422, ал. 1, във връзка с чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК, предявени от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“,

Бизнес Парк София, сграда 6, срещу Д. В. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, ж. к. *****, бл. **, за сумата в общ размер на **343, 95 лв. /триста четиридесет и три лева и 95 ст./** - неустойки за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от 07.10.2019 г. за мобилен номер ***** и договорен абонамент от 05.11.2019 г. за мобилен номер *****.

ОСЪЖДА Д. В. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, ж. к. *****, бл. **, **да плати** на „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, сума в размер на **1 071, 49 лв. / хиляда седемдесет и един лева и 49 ст./** – разноски в настоящото исковото производство, както и **124, 31 лв. / сто двадесет и четири лева и 31 ст./** – разноски в по ч. гр. д. № 392/2022 г. по описа на Районен съд – Кюстендил.

ОСЪЖДА, на основание чл. 77 ГПК, „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, да плати по сметка на Районен съд - Кюстендил сума в размер на **140 лв. /сто и четиридесет лева/** - невнесен остатък възнаграждение за вещото лице М. В. по съдебно-счетоводна експертиза.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му чрез Районен съд – Кюстендил пред Окръжен съд - Кюстендил.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____